

[Carsten Raft.]

slutningen, men meget let kommer til at disponere forkert, så det hele er i uro. Ministeriet har mig bekendt erkendt disse vanskeligheder, idet man f. eks. for Herlev kommune med disse hårde procenter har givet en aftrapning; der gør, at man slipper udover vanskelighederne, og jeg henstiller, når man nu arbejder med boligstøtte-loven, om det ikke var rimeligt at indføre den ganske enkle bestemmelse, som ville afgøre hele spørgsmålet, at kommunerne år for år kan afgøre forholdet mellem ejendomsskatter og andre skatter. Jeg beder ikke om noget svar i dag, det er naturligt, at man må kigge på sådan noget i sammenhæng, men det ville løse problemet, alt ville være i orden, og disse manøvrer og vanskeligheder, man har i øjeblikket, ville man være fri for.

Der er ingen tvivl om, at loven er tænkt og givet på et tidspunkt, hvor hele denne fantastisk ekspansive udvikling ikke fandt sted, og hvor man ikke kom til de resultater, som nu må forbløffe, nemlig at $\frac{3}{4}$ af ejendomsskyldværdien er fritaget for skat på grund af denne lov.

Endelig vil jeg gerne have lov til, idet jeg som sagt mener, at disse ejendomsskatteproblemer hænger sammen, fordi de samlet giver en byrde på ejendommene, som aldrig før har været så stor, at gøre opmærksom på, med hvilken forrygende fart mange amts-ejendomsskatter stiger. Værdien er steget kolossalt i de sidste 10—15 år i et amt som Københavns amt. Til en vis grad mener man nok fra beboernes side, at vurderingsgrundlaget, kriteriet, værdien i handel og vandel, er noget tvivlsomt, for de folk er jo ikke spekulanter, og de behandles i virkeligheden som spekulanter. Men jeg tør sige, at bortset fra en 10—20 pct. af husene, som ofte skifter ejer, er det sådan, at på villavejene med de små huse skifter villaerne meget sjældent ejer. Man tænker ikke på at vurdere husene; kun når man får at vide, at et hus i nærheden er solgt, og at man der har opnået den og den pris, tænker man lidt over det,

ellers er det noget, som ikke kommer den mand ved, der har sin faste bopæl og bliver ved at bo på det pågældende sted. Men promillerne er steget meget stærkt, grundskyldpromillen og bygningspromillen er steget meget stærkt, og resultatet bliver, at det hele stiger ganske kolossalt i et amt, der udvikler sig, og stiger langt, langt ud over befolkningstilvæksten.

Lad mig nævne — for at føre det ind i dagliglivet — at for sådan et lille skikkeligt hus, som jeg har, et ganske almindeligt hus, betales der en 60 kr. om måneden i ejendomsskatter; det er dog næsten halvdelen eller op imod halvdelen af, hvad der betales i København for en tilsvarende lejlighed i et ældre hus; det er op imod, hvad renten af prioriteterne ved en almindelig, rimelig, forholdsvis høj prioritering betyder. Det er altså blevet en betragtelig byrde, og jeg gør opmærksom på — idet det ikke har brodt til nogen som helst side, det er en udvikling, vi sammen har været med til at føre igennem — at der derved er kommet et meget hårdt pres på de folk, der har en ejendom. Man kan sige, at det er der også kommet på lejerne, og det er selvfølgelig rigtigt; men det falder hårdt på ejerne, for i deres tilværelse repræsenterer ejendommen og bopælen mere. På den anden side er det en udvikling, samfundet er interesseret i, at enhver såvidt muligt har sit eget hus; men det virker skræmmende med disse høje og stadig stigende ejendomsskatter, som i virkeligheden for mange små mennesker, der har deres eget hus og ikke har så forfærdelig mange ressourcer, kan bringe det spørgsmål frem, om de kan beholde huset eller ikke kan beholde det. Der er i virkeligheden her tale om en meget betydelig særskat på et af de tre b'er, de berømte tre b'er, som i sin tid figurerede så stærkt, en særlig skat på boligen, på en særlig værdi, og jeg tror dog, at alle i denne sal er enige om, at det var ønskeligt, at alle de mennesker, der har lyst til at have hus, også kunne komme til at besidde et sådant.

Der er ikke nogen grund til at tro, at denne